

I Liv

SCÈNES UIT HET LEVEN
MET ~~4~~ 3 VADERS

Lees ook van Marlies Slegers:

De ~~rampzalige~~ geweldige zomer van Daan S.

I ♥ Liv – Scènes uit het leven van ~~een chaot~~ Liv

I ♥ Liv – Eerste hulp bij een ~~gebroken hart~~ huwelijksaanzoek

I ♥ Liv – Write this book

MARLIES
SLEGERS

I ♥ 3 Liv

SCÈNES UIT HET LEVEN
MET ~~12~~ 3 VADERS

moon

© 2013 Marlies Slegers en Moon, Amsterdam

Omslagillustraties Ingrid Robers

Omslagontwerp Ingrid Robers/Baqup

Illustratie mobieltje Deborah van der Schaaf

Opmaak binnenwerk Hannah Weis-Roos

ISBN 978 90 488 1866 2

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.marliesslegers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Donderdag 3 april

Gegevens van de dag:

Aantal dagen tot Londen: 24 😊

Aantal dagen om shoptegoed bij elkaar te sparen:
22 😊

Hoogte van gespaarde shoptegoed op dit moment:
€ 8,63. Hm. 😞 Maar misschien is dat in Engelse
ponden wel heel erg veel!

Relatiestatus: single. Maar voor hoe lang nog?

Aantal nachtjes tot eerste echte date met Michael: 2♥

LoveZone-brieven: 6 deze maand! 😊

Voorstellen aan mam: Mongolië of Zimbabwe! 🙄

Aantal top secrets: 1

16.54 uur

'Liv! Kijk nou toch eens wat een zoi je kamer weer is! Ik had zo gehoopt dat je je nieuwe kamer netjes zou houden!' Mam staat met beide handen in haar zij op de drempel van mijn nieuwe kamer, de LivLoft, te kijken. Ze heeft zo'n bozige rimpel tussen haar ogen – het is net een golfje. Ik kijk ook rond. Er liggen wat kledingstukken op de grond. Een paar schroevendraaiers om het nieuwe kastje in elkaar te zetten (jammer dat de pootjes nu boven op de kast zitten. Volgende keer toch maar even wachten tot Luuk mee kan helpen en niet meer zo eigenwijs zijn om het zonder de handleiding te willen doen). Mijn föhn en borstel; wat gebruikte watjes; een gedragen inlegkruisje (oké: oeps...). Losse haren (ik verhaar nu een-

maal); een geopende zak chips. Op mijn bureau een paar glazen van gisteren toen Lotte langskwam. Een half gegeten bakje vla van eh... eergisteren, denk ik. Huiswerk. Een paar losse tampons die uit mijn tas zijn gevallen. Op mijn bed een natte handdoek van vanochtend; zes mascara's (wat drogen die dingen snel uit wanneer je ze openlaat, zeg! ☺). Er ligt ook een laars op mijn bed en op mijn dekbed zit een vlek van de lippenstift die ik vergat dicht te draaien en waar ik per ongeluk op ging zitten. Een paar reisgidsen over Londen. Mijn tv staat aan op herhalingen van een soap, de computer staat aan op Facebook (relatiestatus: single, wel een beetje verliefd x 2). Lucas heeft er met een of ander versterkertje voor gezorgd dat ik hier echt super-wifi heb. Serieus, de wifi is zo sterk dat mam zich zorgen is gaan maken over de straling hier in de LivLoft.

Ik snap echt niet waar ze over zeurt. Het valt allemaal reuze mee, denk ik als ik rondkijk. Je ziet gewoon nog stukken tapijt, dus zo erg is het niet.

'Mam, het valt wel mee, hoor, dit hoort gewoon zo. Zo zien puberkamers er nu eenmaal uit. Je zou die van mijn vriendinnen eens moeten zien, daarbij vergeleken is mijn kamer een oase van rust en reinheid. En voordat je zegt "Die van Jazz niet!": Jazz is eigenlijk een heel ongezonde puber, mam. Een puber hoort geen opgeruimde, strakke designkamer te hebben. En geen kledingkast waarin alles op kleur gesorteerd is. Het is ook niet normaal dat Jazz haar make-up georganiseerd heeft op merk. Misschien moet je Jazz eens naar therapie sturen. Of naar een workshop "Hoe word ik een echte puber?". Ik zou me echt eerder zorgen om Jazz maken dan om mij.'

'Die van Jazz niet!' zegt mam toch, alsof ze me niet gehoord heeft. 'En voor de duidelijkheid: je bent drie dagen geleden verhuisd naar deze kamer. Drie dagen geleden was deze kamer nog helemaal schoon, netjes, opgeruimd. En moet je nu kijken...'

'Ik ben een professionele puber, mam,' stel ik haar gerust. 'En daar ben ik goed in.'

Piep piep.

Het is mijn BlackBerry. Jawel, een echte BlackBerry, gekregen op mijn verjaardag een paar weken geleden. ☺ Twaalf zijn is zó vorig jaar.

Ik kijk naar het scherm en druk met een rood hoofd het berichtje weg. Het is van Joep.

'Van wie was dat?' vraagt mam en ze begint wat dingen op te rapen in mijn kamer, wat niet meevalt met haar enorme buik, de buik waar mijn onwetende broertje nog in woont. Over ongeveer tien weken gaat hij verhuizen van mams buik naar het babykamertje dat mam en Luuk aan het inrichten zijn. En hij weet nog helemaal niet bij wat voor gezin hij terechtkomt. Tegen die tijd zijn zijn ouders getrouwd. De bruiloft is over ongeveer acht weken. ☺ Zijn moeder is al tweeënveertig (maar ik las laatst iets over een vrouw van eenenzestig die een tweeling kreeg, dus mam is eigenlijk nog gewoon piepjong. En eerlijk is eerlijk: ze kleedt zich nog hip, heeft nauwelijks rimpels, heeft lang glanzend haar en kent alle liedjes uit de top tien. Bonuspunten voor mama!) en werkt voor een reclamebureau als iets creatiefs. Hij krijgt twee halfzussen van dertien en zestien, van wie ik zijn favoriete hoop en denk te worden, want Jazz zit eigenlijk helemaal niet op hem te wachten. Zij vindt het echt belachelijk dat mam per ongeluk zwanger werd van Luuk, mams

tien jaar jongere vriend. Mijn broertje krijgt dus wel een wat jongere papa, die ook nog eens heel relaxed (want parttimeyogadocent) en creatief (want parttimeontwerper) is. Luuk (een soort Johnny Depp-look-alike. Of Luukalike eigenlijk ☺) gaat voor hem zorgen en mam blijft werken op het reclamebureau. Luuk kan overdag in zijn atelier blijven ontwerpen (posters en beeldmateriaal en soms wat meubels) en dan kan de baby gewoon mee. En 's avonds geeft hij yogalessen, maar dan is mam thuis om voor de baby te zorgen. Het babybroertje komt op mijn voormalige kamer te liggen, waar leuke minimeubeltjes staan die Luuk zelf gemaakt heeft. Tot dusver lijkt het allemaal heel normaal en doorsnee.

Alleen weet het babybroertje ook nog niet dat ik een geheime vader heb. Niemand – ook mam niet – mag weten van het contact tussen mijn geheime vader en mij. Mam wil niet meer praten over mijn zaadvader. Zo noemt Jazz hem. (Als ze hem niet eikel of klootzak noemt. Jazz wil al helemaal nooit over hem praten; ze zegt altijd dat ze nog wat extra gas zal geven als hij op een dag voor haar scootertje staat. Wat moeilijk zal gaan: Jazz heeft namelijk nog geen scootertje, maar dat wil ze wel heel erg graag.) Ik noemde hem tot voor kort 'takkevader' – want welke vader verlaat nu zonder ooit nog iets van zich te laten horen zijn gezin als zijn kinderen vier en acht jaar oud zijn?! Maar nu ik hem gevonden heb, vind ik hem minder takkevaderachtig dan ik altijd dacht. Dus noem ik hem nu maar gewoon Joep.

'Eh, niemand,' zeg ik daarom en ik duw mijn BlackBerry onder mijn kussen. Geheime vaders dienen geheim te blijven. Top secret.

'In elk geval iemand van wie je niet wil dat ik het zie...' mompelt ze en ze houdt een string omhoog. 'Hoe kun je nu de hele tijd strings dragen, Liv? Dit is toch geen onderbroek meer te noemen?! Aan een haarband zit meer stof dan aan dit hier!'

Ik gris de string uit haar handen. 'Maham! Niemand draagt nog ondergoed tegenwoordig! Ondergoed is zo ouderwets. Iedereen draagt strings. Nou ja, op de jongens na dan. En trouwens, aangezien ik mijn kleding zelf moet betalen, mag ik toch zeker zelf weten wat ik koop?'

Maar ergens heeft ze een punt. Strings zitten voor geen meter en je hebt altijd koude billen, vooral in de winter. En als je een *low-rise* jeans draagt en je bukt, heeft iedereen zicht op je string en je bouwvakkers-decolleté. ☹ En ze zijn superirritant als je ongesteld bent. Die maandverbandjes voor strings zijn nog kleiner dan een wattenschijfje en die vangen dus nauwelijks wat op. Maar daar heb ik wat op gevonden. Dan draag ik gewoon een echte onderbroek met normale inlegkruisjes en daar dan een string over. ☺

Mam laat zich op mijn bed zakken nadat ze eerst de natte handdoek eraf heeft gegooid. 'Ik kan dat soort dingen nooit meer dragen, vrees ik. Strings. Er bestaan trouwens geen zwangerschapsstrings. Maar na deze zwangerschap ben ik waarschijnlijk zo uitgerekt als een futloos elastiekje.' Ze zucht even.

Onder mijn kussen trilt mijn mobiel weer. Mam zegt niets, ze trekt alleen een wenkbrauw op en kijkt me vragend aan, terwijl ze met haar hand over haar buik aait. Dat doen zwangere vrouwen vaak, is me opgevallen: ze aaien hun buik. Mannen met bierbuiken doen dat ook, trouwens. Ik ga soms met mam mee

naar een controle bij de verloskundige en dan zit de hele ruimte vol met buikstrelende, gelukkig glimlachende dikke vrouwen (en een enkele hierbuikpapa die ook over zijn buik aait en er dan op slaat. Yuck!). Zwanger zijn is blijkbaar een enorm feestje, maar ik zie het niet zo.

'Oei, hij schopt weer eens. Tjonge, volgens mij ben ik bont en blauw vanbinnen...' Maar ze klinkt helemaal vertederd, alsof bloeduitstoringen iets zijn waar je blij van wordt.

Ik weet niet of ik later niet gewoon een kind zal adopteren of zo, hoor... of gewoon kinderloos blijf. Die zwangerschap van mam is nou niet bepaald promotie geweest:

- Je wordt dikker en dikker. Ik denk dat mams buik nu zo'n beetje de omvang van een kleine luchtballon heeft en ze moet nog tien weken. Ik heb al een paar keer gevraagd of ze zeker weet dat het geen zesling is (in welk geval ik onmiddellijk verhuis! Ik verheug me enorm op een broertje, maar zes broertjes/zusjes zou ik niet trekken. Maar nee, op de echofoto's is het steeds maar één baby'tje. En hij is niet eens reusachtig, in tegenstelling tot mams buik).
- Niet alleen je buik wordt dikker, ook je enkels en voeten zwellen op. Pumps en andere hoge hakken kun je dus vergeten.
- Je slaapt slecht, zegt mam. Dat is zodat je lichaam alvast went aan veel wakker zijn als de baby er straks is. Een soort trucje van de natuur. Ik had het een beter trucje gevonden als de natuur gewoon geregeld had dat baby's doorslapen, zodat je niet wakker hoefde te worden.

- Je krijgt rare eetgewoontes die van de ene op de andere dag kunnen veranderen. Mam lust opeens alleen nog maar Aziatisch eten en ze heeft een zwak voor loempia's. Luuk moet soms midden in de nacht loempia's gaan bakken.
- De baby drukt op haar blaas en die is nu zo klein geworden dat-ie maar net de hoeveelheid van een soeplepel aan vocht kan bevatten. Als we samen gaan shoppen, rent mam van wc naar wc.

Eigenlijk is er geen betere waarschuwing tegen tienerzwangerschappen – of wat voor zwangerschappen dan ook – dan je moeder die per ongeluk zwanger raakt.

Mam pakt nu de gids over Londen op en bladert erdoorheen met een glimlach op haar gezicht. 'O, ik heb er toch zo'n zin in! Heerlijk een weekendje weg met mijn meiden! En dat hotel heeft ook een wellness. Sauna, massages, gezichtsbehandelingen. Gaan we ook doen!'

Het was een maand geleden nog even de vraag geweest waar we heen zouden gaan. Mam had gezegd dat ze nog één keertje met ons alleen op pad wilde, een meidenweekend. Zonder Luuk.

Omdat ze half juni gaat bevallen, kunnen we dit jaar niet op zomervakantie. Wat Jazz en ik dus echt belachelijk vinden. Een baby heeft tenslotte ook recht op vakantie na zo'n pittige geboorte. ☹ En we gaan ook niet op huwelijksreis.

'Nee, een zomervakantie gaat echt niet, lieverds, en een huwelijksreis met jullie erbij lijkt me niet echt romantisch,' had ze een poos geleden gezegd, toen Jazz en ik vroegen waar we deze zomer heen zouden

gaan. 'We kunnen wel kijken of we in de herfstvakantie nog weg kunnen, misschien een weekje naar de zon dan, maar in de zomer niet. Ik wil hier thuis in alle rust genieten van jullie broertje.'

'En in Spanje zou je niet genieten van de baby?' had Jazz gezegd. 'Trouwens, misschien ga ik wel met Gijs op vakantie. Naar Lloret of zoiets.'

'Met Gijs? Jullie hebben net een maand verkering! Ik weet het niet, dat lijkt me gewoon nog geen goed idee. Sowieso, je bent zestien. Ik vind je te jong om zelf op vakantie te gaan.' Mam had haar hoofd geschud en Jazz had op haar lip gebeten.

'We kunnen wel nog een reisje in de voorjaarsvakantie maken,' had mam geopperd. 'Een leuke stedentrip of zo! Düsseldorf? Is dat niet leuk?'

'Duffedorp? Nee, dat is niet hip. Waarom vliegen we niet naar New York?!' Jazz was opgeveerd en ik had ook mijn oren gespitst. New York zou geweldig zijn!

'Te duur. Bovendien kan ik echt niet langer dan een uurtje of twee achter elkaar in dezelfde houding zitten en het is minstens zeven uur vliegen.' Mam had haar hoofd opnieuw geschud. Jammer. ☹

'We zouden naar Madrid kunnen gaan!' Ik had mam aangekeken. 'Dat schijnt echt een prachtige stad te zijn.'

Maar nee. 'Madrid is een hele warme stad en ik kan nu niet zo goed tegen hitte, schat.'

'Parijs dan?' had Jazz gevraagd. 'Dat is toch ook heel leuk? Niet te ver weg en niet te heet.'

'Ja, dat is ook een optie.' Mam had goedkeurend geknikt. 'Parijs is altijd leuk.'

'En Londen?' Ik had hen op de aanbiedingen voor

Londen in de reisgids geweest. 'Dat is een superstad! Daar spreken ze ook Engels, is het net of we toch in New York zijn! En ze hebben er een Abercrombie, een TopShop en een Miss Selfridge!'

We hadden alle drie naar de plaatjes van Londen gekeken.

'Dit is inderdaad wel een leuk hotel...' Mam had een plaatje aangewezen van een hip designhotel. 'En ik ben al heel lang niet in Londen geweest. We zouden met de trein kunnen gaan. O, kijk, er is ook een wellness bij het hotel. Met sauna en stoombad en zo. Sauna lijkt me nu wat te heet, maar gewoon lekker een beetje in een loungestoel liggen...' Mam had geglimlacht. Londen dus.

Maar ik dwaal weer enorm af. Zoals altijd. Mijn mobieltje blijft piepen en mam kijkt me vragend aan.

'Een van je 714 Facebookvrienden heeft je nodig, geloof ik,' zegt ze droog.

'Het is vast Kat, Lot of Eva of zo, die willen weten wat voor huiswerk we hebben,' zeg ik. Ik hoop dat mam er nu over ophoudt.

Kat en ik hebben onze ruzie over Sem helemaal bijgelegd en we zijn weer helemaal BFF. Samen met Lotte en Eva uit onze klas zijn we inmiddels een hecht groepje. Kat heeft me wel een aantal dingen moeten beloven:

- 1 Nooit meer een vriendje of een mogelijk vriendje afpakken.
- 2 Haar Franse huiswerk met mij delen, aangezien ik daar niet zo goed in ben.
- 3 Ik mag te allen tijde haar leuke zwarte jurkje lenen.

'Over huiswerk gesproken...' Mam kijkt me aan. 'Ik heb laatst even de schoolsite bezocht en je punten ingekeken. Een 3,8 voor aardrijkskunde? En een 5,1 voor Frans? Waar komen die slechte cijfers opeens vandaan?'

'Aardrijkskunde was een onverwachte so. En Frans is gewoon supermoeilijk, mam! Al die vervoegingen.'

Maar daar ligt het helemaal niet aan. Het komt natuurlijk gewoon doordat ik de laatste weken heel veel aan mijn hoofd heb. En je kunt maar zoveel in je hoofd hebben, soms past daar geen leerstof voor proefwerken en so's meer bij...

Dingen aan mijn hoofd:

- Sem. Sinds hij gezegd heeft dat hij mij minstens net zo leuk als Kat vindt (en niet langer een relatie met haar heeft), flirt hij steeds meer. En Sem was vanaf het begin van dit schooljaar, vanaf het moment dat ik hem zag eigenlijk, het voorwerp van mijn liefde. Totdat hij dus met Kat zoe... ugh. Daar wil ik geen beelden van in mijn hoofd. En ik weet het niet zo goed meer, want...
- Michael is dus ook erg leuk. En lief. En mijn tegenspeler in *Romeo & Julia*. En hij bracht mijn geheime vader terug in mijn leven. Hij is de enige met wie ik kan praten over Joep. Ik kan enorm met hem lachen en alles aan hem vertellen. Het is niet zoals met Sem, liefde op het eerste gezicht, maar liefde op het tiende of elfde gezicht of zo. Waar mijn verliefdheid op Sem als een onverwachte tropische verwoestende orkaan is, is die op Michael als een zachte aangename zomerbries op een warme stranddag. En dit weekend gaan we samen voor het eerst echt

op een date. Het is allemaal heel erg verwarrend: verliefd zijn op twee jongens... Misschien moet ik van beiden een voor-en-tegenlijstje gaan maken.

- Geldzorgen. Een persoonlijke economische crisis, zeg maar. Hoe kom ik aan voldoende geld voor het reisje naar Londen? Ik moet natuurlijk wel wat shoppgeld hebben tegen die tijd. Om nog maar te zwijgen van geld voor een cadeau voor de bruiloft van mam en Luuk, op 30 mei. Ze trouwen net een paar weken voor mam is uitgerekend, omdat ze hopen op goed weer en een bruiloft aan het strand willen hebben. Ik mag ook vast geen baantje gaan zoeken, met zulke slechte cijfers... ☹ Misschien wel wat vaker oppassen. Ik zal eens een briefje bij de supermarkt ophangen. In elk geval een manier bedenken om op creatieve wijze aan geld te komen.
- De LoveZone – mijn probleemrubriek in *De Sleutel*, onze schoolkrant – vergt ook veel tijd. Maar het is wel superleuk om te doen!
- De geheime vader dus, oftewel de takkevader, ook wel bekend als takkietakkievader, die sinds een paar weken weer in mijn leven is. Ik heb geen idee hoe ik mam of Jazz zou kunnen uitleggen dat ik een paar keer per week na school bij hem langsga om thee te drinken en hem te leren kennen. Ik denk dat Jazz zou exploderen (of hem op zou laten blazen door haar nieuwe vriendje). En mam... Nou ja, ik wil niets doen wat de weeën opwekt. Als ze heel veel stress krijgt, is dat vast niet goed voor mijn broertje.

Elk hoekje in mijn hoofd is dus wel gevuld met iets. Er is helemaal geen ruimte meer om te leren over veengrond, pleistoceen en *je suis, tu es*.

Mam legt even een hand op mijn wang, hijst zichzelf dan weer omhoog en loopt naar de trap. 'Oké, maar ik wil echt dat je beter je best gaat doen. Jazz staat er ook niet heel goed voor, die moet zich ook op school concentreren, net als jij. Nou, ruim je kamer verder op. Ik wil dat het straks weer netjes is. En opruimen betekent niet dat je al je kleren in de was gooit omdat je geen zin hebt om ze op te vouwen, begrepen? En hou het nou eens een keer opgeruimd. En dan bedoel ik langer dan een kwartier...'

Als ze de trap af stommelt – door de dikke buik is haar evenwichtsgevoel nogal in de war geraakt – pak ik mijn mobiel.

Twee berichtjes. Het ene is van Michael.

Er fladdert iets door mijn lijf als ik zijn woorden lees. Ik whatsapp terug.

Ik ook. 😊

Ik heb geen idee wat we zaterdag precies gaan doen, ik laat me lekker verrassen. De andere whatsapp is van Joep. De geheime takkevader dus.

Heb je zin om zondagmiddag langs te komen? Dan laten we je het restaurant zien. Joep

Ik bijt op mijn lip. Na school is het niet zo moeilijk om langs te gaan bij Joep. Ik zeg tegen mam gewoon steeds dat ik op school alvast wat huiswerk maak. Maar zomaar op zondagmiddag weggaan... Ik kan natuurlijk altijd zeggen dat ik naar Lotte ben.

Misschien. Ik laat het je nog wel weten. Liv

Het leven was wel een stuk minder ingewikkeld zonder geheime vader. En toch ben ik blij dat we nu contact met elkaar hebben. Alleen is het niet zo dat het altijd even soepel gaat. Soms ben ik opeens even heel erg boos dat hij me nooit heeft opgezocht. Of dat hij mam, Jazz en mij verliet toen ik vier was en daarna nooit meer iets van zich liet horen. Joep – ik wil hem geen papa noemen en hij vindt het prima dat ik hem Joep noem – probeert het steeds geduldig uit te leggen, maar misschien zal ik het wel nooit helemaal begrijpen. Wie laat er nu een vier- en een achtjarige achter?! Zomaar, zonder contact te zoeken?

‘Dat heb ik je geprobeerd uit te leggen,’ zegt hij dan rustig, als ik hem dat weer eens vraag. ‘Dat was

voor iedereen beter zo. Ik zat in de knoop met mezelf, met je moeder, met de wereld, met het hele leven. Ik heb Laurie destijds beloofd jullie met rust te laten. Jullie konden er niets aan doen. Het liep gewoon zo. Soms moet je mensen loslaten, juist omdat je van ze houdt.' Dat laatste begrijp ik niet helemaal.

Joep is helemaal niet de vreselijke man die mam van hem maakt als ze het over hem heeft. Hij is charmant, hij heeft een warme rollende lach, pretoogjes in dezelfde zeeblauwe kleur als de mijne en hij ziet er verzorgd uit. Hij houdt van knuffelen, wat ik me ook nog wel herinner van vroeger. Er komen soms herinneringen naar boven waarvan ik niet eens meer wist dat ik ze had. Beelden in mijn hoofd die blijkbaar geduldig hebben gewacht tot ze afgestoft zouden worden. Zoals het feit dat hij van knuffelen houdt. Zijn donkerblonde haren die over zijn hoofd krullen als kleine opgerolde rupsjes. Her en der slingert er een sliertje grijs doorheen. Zijn handen vol kleine littekentjes, van waar hij zich gesneden heeft als hij gerechten bereidt. Hij heeft een eigen restaurant in de binnenstad en zijn handen en de vele littekentjes daarop zijn er het bewijs van dat hij niet altijd handig is met een mes.

'Maar alle koks hebben dit soort littekens,' zegt hij dan. 'Brandwondjes, sneden – het hoort bij ons vak.' Hij draagt ze als eretekens.

O ja, en hij is dus getrouwd. Met Carl, een mooie donkere Amerikaanse man met een grappig accent. Daar moet ik nog aan wennen: dat mijn vader 1) in de tussentijd getrouwd blijkt te zijn en 2) met een man.

Joep zelf is ongelooflijk blij dat ik hem opgespoord heb. 'Daar heb ik altijd op gewacht. Ik hoopte dat je

op een dag nieuwsgierig zou worden en me zou komen zoeken.'

Ik moet hem nog wel een keer vragen wat hij zou hebben gedaan als ik nooit naar hem op zoek was gegaan. Maar nu wil ik dat antwoord nog helemaal niet weten. Ik wil vooral mijn vader weer opnieuw leren kennen, nadenken over of en hoe hij in mijn leven past en of ik het ooit aan mam en Jazz durf te vertellen. Op dit moment is het genoeg dat ik weet waar hij woont en naar hem toe kan gaan wanneer ik wil. Zijn deur staat altijd voor me open, heeft hij gezegd. Ik mag langskomen wanneer ik wil.

Het is wel vreemd te bedenken dat nog geen halfjaar geleden mijn wereld bestond uit mam, Luuk en Jazz. Heel overzichtelijk. En nu heb ik een geheime vader, een soort stiefvader (tenminste, ik weet niet hoe ik Carl anders zou moeten noemen) en een zorgvader (Luuk is altijd wel zorgzaam en lief en ik hou van hem, ik zou hem niet willen missen). En er is een halfbroertje onderweg. Ingewikkeld.

20.28 uur

Ik begin mijn kamer een beetje op te ruimen, terwijl ik intussen naar mijn mobiel kijk. Via whatsapp heb ik 26 chats openstaan. Best veel inderdaad, maar ja, iedereen heeft altijd wel iets bijzonders te melden zoals:

Dat leidt tot 26 keer 'Hé' terug.